

Rigorózní práce se zabývá otázkou viny, lítosti – pokání, odpuštění, odpovědnosti a smysluplnosti bytí u odsouzených žen na začátku a v průběhu výkonu trestu. Vina je pojata z křesťanského, filozoficko – psychologického pohledu a také z pohledu práva. Vinu většinou stíhá trest. V další kapitole je rozebráno, jaký trest je adekvátní jaké vině, jaký trest je pozitivní a jaký již negativní. Další kapitola se věnuje pojmu lítosti – či pokání – jako nezbytné součásti procesu odpuštění. Odpuštění sobě i druhým vnímá autorka jako nutnou součást „úzdavného procesu“, ke kterému by měla práce specialistů ve výkonu trestu odnětí svobody směřovat. Odpuštění není myslitelné bez přijetí vlastní odpovědnosti za své rozhodování a činy. Se všemi uvedenými tématy souvisí vnímání vlastní smysluplnosti. Tématu smyslu života a ztrátě smyslu se věnuje poslední kapitola teoretické části.

Praktická část je zaměřena na skupinu žen, které byly odsouzené za násilný trestný čin a na skupinu žen odsouzené za majetkový trestný čin. Každá z těchto dvou skupin je rozdělena dále podle toho, zda se jednalo o ženy v nástupním oddělení nebo o ženy pobývajících ve vězení delší dobu, tzn. v běžném výkonu trestu. Zjišťuje se rozdíl v jejich vnímání vlastního smyslu života, v sebehodnocení, hodnotovém žebříčku, pohledu na trestný čin a vnímání viny. Práci doplňují kazuistiky dvou odsouzených žen. Jedna z nich byla odsouzena za majetkovou trestnou činnost, jedna za násilnou trestnou činnost. Práce se snaží poukázat na potřebu pracovat s uvedenými tématy v rámci výkonu trestu tak, aby výkon trestu odnětí svobody plnil nejen represivní roli.